

[Skatteministeren]

og jeg skal love ikke at forlænge den voldsomt meget. Den har åbenbart været så lang, at hr. Peter Hansen-Nord, ordføreren for forslagsstillerne, helt har glemt, hvad det var, jeg startede med at sige. Når hr. Peter Hansen-Nord kan tillægge mig alene at have afvist dette forslag af fiskale grunde, så må jeg sige, at der i hvert fald er noget, der er gået meget hurtigt i glemmebogen; men nu er det så heldigt, at det, vi har sagt, kommer til at stå på tryk. Og jeg tror ikke, jeg overdriver meget, hvis jeg siger, at i hvert fald to tredjedele af mit svar først og fremmest var miljømæssigt begrundet. Men det ændrer ikke ved, at konklusionen på det fiskale er, at der mangler en milliard kroner, som ingen fra forslagsstillernes side i denne debat har givet nogen som helst antydning i konkret form om hvor skal komme fra. De manglede, da vi startede debatten, og de mangler, når vi slutter debatten.

Det næste, jeg godt vil nævne, når hr. Peter Hansen-Nord spørger, hvordan den internationale udvikling med hensyn til harmonisering af CO₂-afgiften ser ud, er, at det måske er lige så interessant, hvordan den samlede afgiftsbelastning på dansk erhvervsliv ser ud i forhold til den samlede afgiftsbelastning på de landes erhvervsliv, som vi konkurrerer med. Der er der lavet nogle beregninger, hvor man har taget udgangspunkt i det energiforbrug, som virksomhederne inden for dansk industris område har, og hvor man har set på, hvad energibelastningen er for danske virksomheder efter danske afgifter inklusive CO₂-afgift. På tilsvarende måde har man regnet på de andre landes afgiftssystemer ud fra det danske energiforbrug, så man får et sammenligneligt grundlag. Der er ikke voldsomt stor forskel. Men jeg kan sige, at hvis man sammenligner med afgiftsbelastningen i tre lande, som i hvert fald betyder ganske meget for det danske erhvervsliv – Sverige, Norge og Tyskland – så er afgiftsbelastningen på disse landes erhvervsliv relativt større, end den er på det danske erhvervsliv, og det vel at mærke efter, at der er taget hensyn til de ændringer af elafgiften, der er sket i 1993.

Så hvis det er sådan, at det billede, man har ønsket at tegne af den CO₂-afgift, som vi belaster det danske erhvervsliv med, er, at den er udtryk for en konkurrencestilling for det danske erhvervsliv, som er urimelig i forhold til

den energibelastning, som andre landes erhvervsliv har, så er det ikke et retvisende billede.

Jeg vil slutte med egentlig at tilslutte mig den konklusion, som hr. Jes Lunde havde allerede i sin ordførertale, idet jeg synes, der er grund til at takke de tre forslagsstillere for, at forslaget er fremkommet. Jeg tror, det er godt, at befolkningen kan se forskel, og jeg tror, det er udmærket, at vi lægger vore politiske synspunkter og holdninger frem.

Jeg vil i den forbindelse godt bede partierne om at overveje, når de kommer en anden gang, ikke kun at komme med den ene halvdel, nemlig den, hvori man vil gennemføre lettelsen, men også at medtage den, hvorfra finansieringen skal komme. Og jeg synes, det er godt, at befolkningen ikke bare kan se, hvem der holder de flotte festtaler om miljømålsætninger og hensynet til vort miljø og vort ressourceforbrug, men også kan få øje på, hvem der vil midlerne for at nå målene.

Det at skrive tykke bøger med fine rapporter med flotte målsætninger tror jeg nok alle magter; men det, der er det vanskelige, er at gå fra de flotte bøger og rapporter og over til at realisere målsætningerne og opnå resultater. Der ved vi nu, at på miljøområdet er der i hvert fald ikke under denne debat givet ét eneste signal om eller ét eneste konkret eksempel på, hvordan Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet vil leve op til den målsætning, som man selv har tilsluttet sig, i hvert fald for Venstres og De Konservatives vedkommende, og hvor målsætningerne endda blev opstillet i de to partiers egen regeringstid.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det nærmer sig det trættende, når skatteministeren nu som afslutning på debatten gentager et synspunkt, som tidligere er blevet fremført under debatten, men som ganske grundigt er blevet tilbagevist, nemlig påstanden om, at der ikke er finansiering.

Som jeg senest redegjorde for i de mange tilbagevisninger af påstande, så blev der i forbindelse med ændringsforslag til finanslovsforslaget for 1994 foreslået alle de nødvendige finansieringskilder, der skulle til, og de tre partier – Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet – stemte i fællesskab for disse finansierings-